

Susanne Gagnebin: **Sittebarnet.**

Autoriseret Oversættelse af **Berta Heiberg.**

(Fortsat.)

Hun vilde gerne have vidst, hvad det var, hun kaldte Lykke; men han nøjedes med at spørge, om hun havde gode Efterretninger fra sine Venner.

„Siden Tante Martas Død er der ingen, der skriver til mig,“ svarede hun, „men det betyder ikke, at jeg ingen Venner har.“

„Hvad vilde De sige?“ Hun var lidt forlegen, men da han saa ud til at vente et Svar, vedblev hun: „Jeg glemte helt, at jeg har en Ven i Amerika, men da jeg kun var fem Aar gammel, da han rejste, og jeg endog saa ikke kender hans Efternavn, vilde det vist være vanskeligt, at finde ham derovre.“

„Hvorfor det? De huffer jo godt ham.“ „Ja, det er noget helt andet. Kvinder huffer bedre end Mænd,“ sagde hun og lo.

„Tros De det?“ svarede han og saa lidt vantrøst paa hende. Derved foretog hun, at de skulde gaa videre og se de andre Mærkeordigheder ved Stedet.

XVIII.

Dagene og Ugerne gik, og Aimee greb sig til stor Forundring for hende selv i at sukke, at de vilde gaa lidt langsommere. Hun længtes ikke som tidligere efter at blive sin egen Herre for at kunne vende hjem til Abbediet.

Det er en Lykke, naar man er ung og begejstret, at træffe et Menneske, man kan se op til, som er adelt og godt og som handler saaledes, fordi det stemmer med hans Natur, og det vilde være ham umuligt at være anderledes.

Da det er en Lykke, naar man er ung, at træffe et Menneske med en klar Forstand og aandelig Overlegenhed, som bruger sine Evner i det godes Tjeneste, og hvis Hjerte slaar i Takt med vort for alt, hvad der er stort og adelt.

Bed denne Tante sammenstredes Aimees Hjerte, og hun fortrød næsten, at hun var kommen til „Lindely.“ Hun var vred paa sig selv, fordi hun var kommen til at holde af dem alle — det vilde jo kun blive en Lidelse for hende.

En Eftermiddag, da Aimee forgæves søgte at følge hendes Eksempel og sove for at glemme alt, endog saa Varmen, gik Døren op, og Frøken Lore kom ind ganske blek og urolig.

„Nære Aimee, jeg er kommen i stor Forlegenhed, der er slet et Ulykkestilfælde paa Fabrikken, og Doktoren —“

„Det gør ingenting, gør blot, hvad han siger. Nu skal jeg sige ham, at De kommer,“ og synlig lettet forsvandt Frøken Lore.

„Vognen førte bort, og Tante Lore gif ind i Søjlet og ventede utaalmelig paa, at hendes Søstre og Maud skulde vaagne.“

Eftermiddagen var lang for den stoffels Maud, som nu var uvant med at være ene med Tante Lore.

„Mændene er saa henrykkede,“ sagde Frøken Jabeau, „Edwin kan da vide, hvor urolig jeg er.“

Da Maud hørte dette, fylstes hendes Øjne med Tårer. Hun kunde ikke høre Tale om Lidelse uden at lide selv.

Sent næste Eftermiddag hørtes endelig Bognen, der kom tilbage.

„Rej, det er ikke sandt,“ raabte Aimees Stemme inde fra Bognen, og Maud hjalp hende henrykt at stige ud.

„Vil De ikke komme ind, Doktor?“ „Rej, lille Ven, jeg vil gaa hjem og sove, og De vil gøre vel i at lade Deres Beninde gøre det samme.“

Da Bognen var ført, løb Maud op til Aimee. „Fortæl mig alting, min søde Ven, fortæl blot, har det frøgteligt? De er endnu ganske blek.“

„Blev Fr. Douay der ogsaa om Ratten?“ „Ja, omtrent, men henimod Morgenstunden fandte Rægen ham hjem for at hvile sig.“

„Det var meget alvorlig og urolig.“ „Svordan saa han ud?“

„Det er tolv!“ udbød hun, „men — hvad gaar der dog af mig,“ saa stod hun op, strøg sig flere Gange over Panden som for at jage de Tanter bort, der plagede hende, og begyndte at tage sit Haar ned.

Hun aabnede Øjnene og saa forbavset paa Maud. „Er De allerede oppe? Hvad er Klokken? Jeg har sovnet over mig —“

„Hvilen Forbrudelse,“ sagde Maud og satte sig paa Sengen. „Gæt nu blot, hvem der har besøgt mig og spist Krokost med os i Dag.“

„Hvorledes De havde det, og som fortalte mig en hel Del, som jeg aldrig havde faaet at vide af Dem. Det nytter ikke det mindste, at De bliver rød, i Deres Sted vilde jeg være rigtig stol og roste mig af mit Mod og min Duelighed.“

„Det er noget Snak! Der behøves jo hverken Mod eller Dydighed for at gøre, hvad Doktoren siger.“

„Det er vist nok sandt,“ sagde Frøken Lore, „jeg er uheldigvis ganske uenig med Dem, jeg som ikke kan taale at se saa meget som en Nist.“

„Da jeg søler, at jeg maa tuse Dem, og saa løber jeg. Mød Dem nu hurtigt paa, vi skal engang i Dag hen at se til de syge. Det er sandt, Fru Caton, Fr. Douays Husholderesse, paastaar, at hvis hendes Sønnen kommer sig, saa er det Deres Skyld.“

XIX.

„Hvor det var heldigt, jeg mødte Dem her, Frøken Aimee, vil De gøre mig en Tjeneste?“ „Saa gerne, Doktor, hvis jeg kan.“

Aimees Ansigtstryk var saa talende, at Doktoren lo og sagde: „De skal ikke være bange. Ulykset er mere usfaldelig end nogen Sünde før.“

„Lad mig gaa,“ sagde den unge Pige, som mærkede, at den lille Doktor var vred; „men hvad mon de vil sige om min Traveresse, Maud er vist vaagnet nu.“

„Lad,“ sagde Aimee og gif op imod Saint-Roch. Ved Gitterporten standstode hun et Øjeblik, men samlede saa alt sit Mod, aabnede den og gif rast op ad en af de Gange, hvor den gamle Maud plejede at spadsere.

„Hvor jeg er dum,“ tænkte hun, „man skulde virkelig tro, at der var noget at være bange for; og det drejer sig dog kun om at give en gammel, svag Maud hans Briller tilbage.“

Hun gik forsigtigt op ad Stentrappen og stod lige overfor Saint-Roch, som pludselig aabnede Øjnene, drejede sig om og forjægte at komme til at sidde op.

„Vestandig den samme Bise,“ sagde den gamle Maud og trak paa Skuldrene, „de har travlt, naar det passer dem, d'Sterrer Læger.“

„Vil Herren have Kaffe?“ Den syge saa forbitret paa ham og svarede: „Stal jeg maafee ikke mere have noget at spise, fordi jeg har forevredet min Jød?“

„De!“ Han var næsten maalløs af Forbavselse — „tan Kvinder læse?“

„Ja, hvis De ikke er træt.“ „Læser jeg meget daarligt?“

„De kan ligesaa godt sige Vand med lidt Farve paa.“ Denne Gang kunde Aimee ikke lade være at le højt og sige: „Det forekommer mig, at det samme gælder om Kaffe.“

„Stal jeg fortsætte?“ „Ja, hvis De ikke er træt.“

Han talte tvøvende og ligesom tvang sig dertil. „Jeg ved ikke — jeg synes, det maa være fedeligt at være saa ene og ikke kunne foretage sig noget.“

„Hvor at læse for Dem, hvis De snuffer det.“ Efter et Øjebliks Tavshed sagde han: „Svovfor vil De læse for mig?“

En ny Krigssang.
„The Battle Hymn of the Liberty Army.“
Sæt til Melodien
„Kong Kristian stod ved højen Mast.“
Baaede dansk og engelsk Tekst—med Noder til.
Pris 10c.
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE
BLAIR, NEBR.